

1798.
1795, 14.
VNIVERSITATIS LITERARVM
LIPSIENSIS

PRO CANCELLARIVS

CHRISTIANVS DANIEL ERHARDVS

I. V. ET PH. D. SVPREM. IN SAXON. CVRIAE, IVDICII PROV. IN LVSAT
INFER. ET COLLEGII I. CTOR. IN VNIVERS. LIPS. ADSESSOR
TITVLORVM DE VERBB. SIGNIF. ET DD. RR. I. A. PROF. PVBL
ORD. SACRI PALATHI IMP. COMES, ACADEM. ELECT
MOGVNT. SODALIS

SVMMOS IN VTROQVE IVRE HONORES

VIRO DOCTISSIMO

CAROLO LVDOVICO PEINIO

IVRIS VTRIVSQVE BACCALAVREO

A. D. XIII OCTOBR. A. MDCCCCLXXXV

CONFERENDOS

INDICIT

*De eius, qui delicti maiestatis falso cinem accusauerat, apud Athenienses
poena.*

UNIVERSITATIS HETERARVM
LIPSIS
PRO ANGELO CAROLO
CHRISTIANO DANIEL FRHARDVS
M. A. ET PH. D. SACR. IN SACR. IUDICII PROC. IN LEGAT.
INFER. ET COLLEGIUM I. GOR. IN VNIERS. LIBS. ARGSSOR.
LITVORVM DE VERB. SIGNIF. ET DD. KR. A. PRO. EVAN.
OND. SACR. PASTOR. IN THEOLOG. SACR. ELING.
MAGISTR. SACR.

SVMOS IN VTROVE IURE HONORES
VIRI DOCTISSIMO

CAROLO LVDVICO PEINIO
IURE VTROVE BACCALARIO

A. D. XII OCTOB. A. G. MDCCXXXV

CONFERRENDOS

INDICIT

De hoc non debet machinari sed solum auctoritate et potestate
habetur.

EIVS QUI DELICTI MAIESTATIS

FALSO CIVEM ACCVSAVERAT

APVD ATHENIENSES POENA

PROLVSIO

Omnium facinorum securitatem ciuitatis turbantium non erit facile vllum, quod, siue periculi magnitudinem, siue iurium in discrimen vocatorum spectes grauitatem, atrocitate vincat illorum hominum perditifimorum insolentiam, qui statum ciuitatis aut publica vi, aut clandestinis consiliis euertere, et, quo ipsorum prauis cupiditatibus satisfiat, magistratuum et omni publica auctoritate proscripta, leui contra ac credula plebecula effrenatae licentiae illecebris excitata, summa imis miscere conantur. Qui quidem vt tamquam pessimi

ciues iurisdictione coerceantur, et si hoc non sufficiat, tamquam publici hostes omni modo reprimantur, optimus quisque ciuitatis cuiusuis gubernator atque arbiter impensissima cura acerrimoque studio efficiat, necesse est. Qua in re summa prudentia summaque rerum peritia ob eam potissimum causam requiritur, quoniam maxima cum cautione principiis obstari atque caueri debet, ne malum illud pessiferum clam disseminatum latius serpat, et in irreparabilem totius populi perniciem et futurarum progenierum certissimum exitium euadat.

Non mirum igitur, eam ob rem ciuibus, vt pessifera eiusmodi consilia atque coepta, vbi ad eorum pertenerint cognitionem, magistratui, aut principi ipsi indicent, non modo commendatum, verum etiam legibus fuisse iniunctum, statutis in eos poenis seuerissimis, qui in ea re boni ciuis officio dolo culpaue non forent satisfacturi, id quod non modo LL. Romanis vt L.V. pr. L. VI. C. ad I. Iuliam maiestatis. et Nouella CXVII. c. VIII. §. I. verum etiam legis illius publicae a Carolo IV. sancitae, quam bullam auream vocare solent, capite quarto §. X. constitutum inuenimus.

Sed, vt fateamur ad ciuitatem tutam praestandam, hoc est, ad liberos nostros, met. laedes, iue corpora, met. si quae adhuc sunt, quae curae habemus atque ad vitam necessaria, seruanda, illam in imponenda accusandi necessitate, seueritatem requiri, et ob eandem causam praemiis quoque cumulandos esse, sciamus, qui secretis malorum hominum moliminibus ciuitati ruinam imitantibus reuelatis, rempublicam saluam esse voluerunt. Statamen multas etiam

v
etiam iisque tristissimis exemplis habemus compertum, iis ipsis
temporibus, quibus publici periculi timore et ciues et principes
anxii, tenentur suspensique, alio adhuc malo haud contemnendo pre-
mi solere ciuitatem, falsorum scilicet delatorum et calumniatorum
audacia. Qui quidem, aut odio aliorum incensi, et vindictam priua-
tum impune exercendi commodam sese occasionem nactos esse, rati,
aut spe lucri allecti et excitati, de nulla re magis sunt solliciti, nisi, vt
vel integerrimos et optimos ciues patriaeque ac principi fidelissimos
magistratibus, aut ipsi principi, reddant suspectos atque inuenos. et, si
possint, longos carceres, honorum et innumeram iacturam, aliaue iis
parent mala atque incommoda. Cui quidem societatis humanae
pesti, quum eiusmodi homines vel in unius verbi calumnia surdarum
delationum et falsarum accusationum materiam inuenire calleant,
quanto quis maiori est innocentia et animi candore, tanto erit haud
raro magis obnoxius.

Quorum hominum nefarios ausus vt coercere conentur qui
ad ciuitatum gubernacula sunt constituti, non vniam ob causam sum-
mae necessitatis esse videtur. Non solum enim priuati homines in-
nocentes, si quoque liberentur a suspicione, saltem per eorum homi-
num malitiam turpissime vexantur et priuatae vindictae exponuntur, sed
is etiam, qui securitatis publicae curam suslinet, dum ei quotidie tur-
pissime sumus venditur, falso et translatitio periculo auertendo inten-
tus, haud raro a vera et fortasse proxima ac instante reipublicae ruina
oculos auertit. Quod quidem argumentum quum equidem animo
perpenderem, et mecum falsorum accusatorum et delatorum poenas
hodie fere negligi dolerem, atque subscriptionem illam in crimen Ro-
manis

manis in iudicio publico sollemnem admirarer; inveteratamque illam illam vsuque fere abrogatam legem patriam contra duella a Friderico Augusto II. anno huius seculi duodecimo latam, quae §. II. infamiam minatur calumniatoribus, in memoriam reuocarem: in mentem quoque venerunt falsis accusatoribus legibus Atticis constitutae poenae, de quibus paucis disserere, neque iniucundum, nec propter instituti sapientiam inutile fore duximus.

Licet vero contra eos, qui aliquid in rempublicam molirentur, feuerissimas leges statuerint Athenienses, ita, vt hominem, qui euertere rempublicum esset conatus, vel consilium tantum eiusmodi cepisset, quilibet Atheniensium non modo impune posset occidere, sed quisque ciuium quoque, vt hoc, si posset, faceret, adstrictus esset iuris iurandi religione, cuius formulam ex Antocidis oratione de Mysteriis exhibuit Samuel Petitus in commentario ad LL. Atticas, Libr. III. Tit. II. Occisi vero bona fuerunt publicata, dimidia eorum parte occisori in praemium, decima parte Mineruae addicta, honoresque diuini decreti iis, qui patriae hostem necassent, iisque eadem cum Olimpiacis victoribus praemia tributa, et quidquid a magistratu petierint, concessum est, teste Cicerone pro Milone cap. XXIX. et de Inuent, Lib. II. cap. XLIX. Quae omnia, vti praestantissime docuit Christianus Theophilus Hauboldus Vir Illustris diss. prima de LL. maiestatis Populi Romani latis ante L. Iul. p. XXXIX quum maxime ad summum delicti gradum et, vt nobis quidem videtur, potissimum ad eum casum spectarent, quo quis ciuis rempublicam eo consilio euertere conatus esset, vt ipse sibi in eam imperium arrogaret legibus

bus

bus solum, et ob eam rem publicum hostem palam sese gesserit: tamen magna cum seueritate omnes eiusmodi delictorum reos punitos, ex albo ciuium deletos, tormentis excruciatos, ultimo supplicio adfectos, cadauera insepulta abiecta, memoriam damnatam, in absentes vero cum liberis, ne unquam in patriam redirent statutum fuisse, veterum scriptorum testimoniis abunde constat. Iam vero, licet vix vlli populo contra patriae turbatores et reipublicae proditores grauiores poenae placuerint, quam Atheniensibus, iidem tamen, vt accusatorum insolentia reprimeretur, sapientissime efficere studuerunt.

In vniuersum quidem apud eos statutum fuit: vt qui criminis publici alterum accusauerit, si accusationem non fuisset prosecutus, mulctam mille drachmarum solueret, eandemque poenam incurreret, qui in eiusmodi iudicio quintam suffragiorum partem non tulisset, et hic non minus, quam ille, accusandi in publico iudicio facultate in posterum esse debeat priuatus, quod vltimum, vt docuit Petitus in commentario ad LL. Atticas Lib. V. Tit. V. cum honoris iactura erat coniunctum. Legem ipsam idem exhibuit ex Demosthenis orat. contra Theocrinem p. 1323 Vol. II. edit. Reisk. eiusque epitomator in eiusdem orationis argumento p. 1321 his verbis:

ΕΑΝ ΤΙΣ ΤΙΝΑ ΦΗΝΑΣ, Η ΓΡΑΨΑΜΕΝΟΣ ΓΡΑΨΑΣ, ΜΗ
ΕΠΕΖΗ, Η ΕΠΕΖΩΝ ΜΗ ΜΕΤΑΛΛΑΒΗ ΤΟ ΠΕΜΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ
ΤΩΝ ΨΗΦΩΝ, ΧΙΛΙΑΣ ΑΠΟΤΙΝΕΙΝ ΚΑΙ ΤΟ ΛΟΙΠΟΝ ΜΗ ΦΑΙΝΕΙΝ,
ΜΗΔΕ ΓΡΑΨΕΘΑΙ, ΜΗΔΕ ΑΠΑΓΕΙΝ, ΜΗΔΕ ΕΦΗΓΕΙΘΑΙ,

Quae

Quae lex quum imprimis de eius modi criminis publici accusationibus agat, quae per τὴν γραφὴν fiebant l. e. quae scripto ad iudicem de iis deferebantur delictis, quibus certa poena legibus non erat constituta et quarum poena quanta esse debeat, ab accusatore aestimabatur, uti docuit Desiderius Heraldus in obseruatt. ad ius Atticum et Rom. L. III, c. I. p. CXCIII. iam quid circa hanc rem in eo accusationum genere, quae Εισαγγελίαι vocabantur, obtinuerit, disquiramus.

Neque tamen hic, quae fuerit εισαγγελίας δίκης natura atque indoles, vberius exponere, nec celebrem illam accerrimanque de hoc argumento inter Salmasium et Desiderium Heraldum ortam contentionem, de qua Petrus Wesfelingius in animaduersione prima ad Petiti commentar. ad LL. Atticas Libr. VII. Tit. XIII. p. 106. l. l. loquitur, enarrare constituimus, quum hoc nec ferant huius prolationis fines neque instituti ratio penitentiorem huius loci disquisitionem exigat.

Remissis igitur lectoribus ad ea, quae et Heraldus l. l. cap. VII. et sequ. et Hauboldus noster in doctissima, quam supra laudauimus, commentatione p. xxxviii de εισαγγελίας natura disputarunt, hoc vnum monere opus est, εισαγγελίαν ad ea tantum delicta contra rempublicam commissa spectasse, quae dicebantur ἀγράφα, et quae enumerata inueniuntur apud Pollucem libro VIII. cap. VI. Et hunc quidem de isto argumento ita legimus differentem: ἡ δὲ εισαγγελία, τέτακται ἐπὶ τῶν ἀγράφων δημοσίων ἀδικημάτων, κατὰ τὸν νόμον
τὸν

τὸν εἰσαγγελτικόν. ἀμφοτέρως γὰρ λέγουσι ὡς περὶ ὧν οὐκ εἰσι νόμοι ἀδικῶν δέ τις ἀλίσκεται ἢ Ἀρχῶν, ἢ Ῥήτωρ, εἰς τὴν Βελήν εἰσαγγελία δίδεται κατ' αὐτῆ καὶ μέτρια μὲν ἀδικεῖν δοκῆ, ἢ Βελή ποιεῖται ζημίας ἐπιβολήν. ἀν δὲ μείζω, παραδίδοσι δικαστήριον. το δὲ τίμηρα, ὅτι χρεὶ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι. ἐγίνοντο δὲ καὶ εἰσαγγελίακατα τῶν καταλυόντων τὸν δῆμον Ῥητόρων, ἢ μὴτὰ ἄριστα τῶ δῆμῳ λεγόντων, ἢ πρὸς τὲς πολεμίους ἀνευ τῆ πεμφθῆναι ἀπελθόντων, ἢ προδόντων Φερίων, ἢ Ἰσρατιῶν, ἢ ναύς, ὡς Θεόφραστος ἐν τῷ περὶ νόμων. ὅτι δὲ ὁ εἰσαγγέλιος καὶ ἐχ' ἐλῶν ἀζήμιος ἦν Ὑπερίδης ἐν τῷ περὶ Λυκόφρονος Φησί. καίτοι γε ὁ Θεόφραστος, τὰς μὲν ἄλλας γραφαὶς γραφασμένους, χειρίας τ' ὀφλισκάνειν, εἰ τῆ πέμπτε τῶν ψήφων μὴ καταλάβοιεν, καὶ προσατιμῶσθαι. τὰς δὲ εἰσαγγέλλοντας, μὴ ἀτιμῶσθαι μὲν, ὄφλειν δὲ τὰς χιλίας. ἔοικε δὲ τῆτο δια' τὰς εὐδίας εἰσαγγέλλοντας ὕπερον προσηγγράφθαι. Ex quo quidem Pollucis loco spectasse videmus τὴν εἰσαγγελίαν seductionem populi per oratores, desertionem militum, potissimum vero patriae proditorem et consilia ad euertendam rempublicam coepta, quocum conspirant, quae Petitus l. l. ex Vlpiano ad Timocrateam et ex Harpocrateatione attulit. Simul autem iisdem auctoribus constat, mulctam millium drachmarum iis accusatoribus fuisse statutam, qui in εἰσαγγελίᾳ non saltem quintam punctorum tulissent partem. An vero iisdem ab accusando fuerint prohibiti, dubium posset videri. Hauboldus quidem l. l. nullam aliam poenam, praeter mulctam, accusatori, qui in εἰσαγγελίᾳ causā cecidisset, irrogatam fuisse ex praemisso Pollucis loco colligit, quum ibi legamus: τὰς εἰσαγγέλλοντας μὴ ἀτιμῶσθαι, quod in iis, qui γραφῆ

vñ fuissent, quoties quinta suffragiorum pars ipsis non esset adscrip-
 tata, ob eam causam fiebat, quoniam accusare prohiberentur, quia
 cum re, ut supra diximus, ἀτιμία erat coniuncta. Sed, ut fatear, ne-
 gari non posse, εἰσαγγέλλοντας aestimationis eo casu iacturam non
 fecisse, tamen mihi non possum persuadere, eos accusandi quoque fa-
 cultatem retinuisse. Primum enim eius rei plane mentionem non
 fecit Pollux, sed tantum infamiae, ita ut non sine specie statuere
 posse videamur, prohibitionem accusationis in falsa γραφή cum
 honoris iactura fuisse coniunctam: in εἰσαγγελία non fuisse. De-
 inde loca Demosthenis a Petito laudata ad εἰσαγγελίαν quoque
 posse referri, autumamus: saltem non de sola γραφή, ista in-
 telligi posse, inde patet, quoniam ibi verbis: γραφῆσαι γραφαῖς
 adiuncta inuenimus ista: ἢ φάσκειν, quod teste Reiskio in Indice
 Graecitatis Demostheneae pag. DCCLXXVII, significat indicare ma-
 gistratu aliquod delictum seu denunciare, id quod τῶ γραφῆσαι
 opponitur. Meo igitur qualicumque iudicio iste Pollucis locus, in-
 famia quidem eos, qui εἰσαγγελία falso aliquem essent persequuti,
 non esse notatos indicat, sed ex eodem, remansisse iisdem homini-
 bus facultatem accusandi, non posse colligi, existimo, potissimum
 quum expressa legis verba qualia in iudicio praelecta fuerunt, legamus
 apud Demosthenem, quibus quidem standum esse arbitror, ita ut Gram-
 matici illius effata magis ex lege; quam legis verba ex eo, quod homo
 iste priuatus tradidit, sint explicanda. Adcedit et hoc, ut, si Pollux ita
 esset intelligendus, quasi eos tantum, qui γραφαῖς alterum falso accu-
 sauerant, accusandi facultate fuisse priuatos, adseruerit, grauius eum
 errasse et legi ipsi contradixisse non potuisset negari; nam ubi is eos

me-

mémorat, qui ob leuem, aut calumniosam accusationem infamiae notam incurrerent; non nisi γραφὸς γραφόμενον facit mentionem, quum tamen, vti vidimus, lex nostra non modo de γραφῇ loquatur, verum etiam περὶ τῆς φάσεων, quod quantum a γραφῇ differat mox docuimus. Neque dubitamus fore, vt qui locos a Petito l. l. pag. CCX. laudatos comparauerit, in eandem de hoc argumento nobiscum descendat sententiam.

Sed quicquid etiam huius rei sit, poenam non modo in eos, qui dolo malo aliquem falso criminis maiestatis accusassent, verum etiam in hos statutam fuisse videmus, qui leuitate inducti culpa sua effecissent, vt suspicionem grauisissimi illius delicti ciuis innocens aliquis incurreret.

Legis vero causam optime exponit ipse Demosthenes in orat. contra Theocrinum p. 1323 ἵνα μητέ σοκοφαντῆ, μη ἐργολάβῃ, ἢ καταφέμῃ τὰ τῆς πόλεως.

Maiori autem adhuc seueritate Athenienses eos infectati sunt, qui alios criminis in religionem falso accusassent, quibus poenam mortis fuisse subeundam discimus ex Pollucis Libro octauo, cap: VI. §. XLI.

Videmus igitur Athenienses, licet poenis atrocissimis perduelles et publicae auctoritatis hostes persequerentur, tamen ob eam rem non tolerandam putasse accusatorum licentiam, sed poenis statutis cauuisse, ne perditii homines, aut lucri et odii causa, aut leuitate commoti alios immerito in suspitionis discrimen vocarent.

Sed hic quidem subsistamus, quoniam de eo iam verba sunt
facienda, cuius causa haec omnia sumus praefati, de

V I R O
NOBILISSIMO AC DOCTISSIMO
CAROLO LVDOVICO PEINIO

IVRIS VTRIVSQUE BACCALAVREO,

qui de vita non sine laude peracta haec ad nos retulit:

Natus Pilsuerdae, pago Saxonico prope Torgauiam sito A. R.
S. MDCCCLXIV. patre Ludouico Alberto, e matre Charlotta, Bruck-
meyerii filia, summae parentum in formandis et excolendis animi
mei corporisque viribus curae adhibitae, si quid in vtrisque valeo,
totum fere debeo. Quamuis enim pater primis vitae annis, variis
administratoris reddituum praedii nobilis, quo in patrio pago tum
temporis munere fungebatur, negotiis districtus, non posset, quod
vellet, educationi meae tempus tribuere; mox tamen quum Cala-
viam, Lusatiae inferioris oppidum, munere isto defunctus, sese
contulisset, et ipse, et priuatorum magistrorum ope effecit, vt nulla
tam eruditionis, quam institutionis, parte essem destitutus. Satis itaque
latini sermonis imbutus principiis, atque anno MDCCCLXXIX scholae
Portanae alumnus adscriptus, Geisleri, Barthii, Hildebrandi, in pri-

mis Handii, cuius nullo in me tempore pia desebitur atque grata
 memoria, per sex fere annos ita sum usus institutione, ut anno
 MDCCCLXXXV. Lipsiensis Academiae civibus me adnumerare Schwar-
 zius, tunc temporis Rector Academiae haud dubitaret. Hic equidem
 scholis Platneri ac Seidlitii philosophicis interesse, Sammeti, de Iure
 naturali et historia iuris praelectiones frequentare; Iunghansii, qui
 principi iam est a consiliis, Institutionum Digestorumque commen-
 tionem excipere: quam tandem Schottus de nostra quondam Academia
 antecessor valde meritus, Canonici iuris disciplinam traderet, et quem
 orandarum causarum Kindius modum exponeret, auidis haurire au-
 ribus, eaque omnia intimo condere pectore curae cordique habui.
 Et licet per aliquot annos a togata hac militia me abdicare co-
 actus essem, ante biennium tamen denuo ad studia me adcingere,
 Themidosque sequi coepi vexilla. Ac maiorem iam operam iurispru-
 dentiae daturo Summi nostrae Academiae Viri Antecessores, Rauius
 in Iuris Feudalis disciplina, Binerus in Iure publico, Erhardus in
 canonico iure, Einertus in tractandarum causarum ratione, nec non
 arte ex actis judicialibus referendi, duces mihi extiterunt praestanti-
 simi, quibus, quos percepi fructus vberimos, quique iam inde
 mihi instant, honores splendidissimos grato memorique acceptos
 referre animo numquam desistam. Et sane, quae tum ex publica
 variarum iuris dubii thesauri Knoetzscheri Oratio praeside susce-
 pta defensione, tum ex tentamine, quod pro Candidatura et Praxi
 a. MDCCXCIV subii, tum ex eo, cui summus me iuris honores pe-
 tentem nuper subicere oportuit, mihi accesserunt ornamenta, toto
 nunc laetarer pectore, nisi ex flebili patris dilectissimi obitu tantam
 ante

ante aliquot menses concepissem tristitiam, ut gratissima illa officia, quibus omnibus huius Academiae iuris Doctoribus obstrictum me sentio atque deuinctum, plane adhuc potuerint diluere, atque remouere animi luctum.

Cui Viro Doctissimo, quum nobis in utroque colloquio, cui sese obtulit, paratae et adcuratoris doctrinae haud ambigua exhiberit documenta, nec minus a. d. XII. Octobr. h. a. publice l. VI. C. de donatt. publice sit interpretatus, summos in legitima scientia honores decernere haud dubitauimus. Quod quum publice, moreque maiorum rite sit peragendum, huic sollemnitati ab Ordine nostro dictus est dies huius mensis decimus tertius, quo quidem die Vir Illustris **D. CHRISTIANVS GOTTL. BIENERVS CVRIAE IN SAXONIA SUPREMAE ET COLLEGII NOSTRI ADESSOR, INSTITVTIONVM P. P. O.** Collega Dilectissimus, cui munus promotoris a me est demandatum, candidatum dignissimum, defensa antea ab eodem, me Praefide, ipsius *de finibus arbitrio iudicis a legum latore ponendis* commentatione, et habita sollemni oratione dignitate Doctoris iuris utriusque, cum iutibus praecipuis, quae cum ea sunt coniuncta, ita tamen, ut inter doctores, qui nostri vocari solent, locum non obfineat, est ornaturus; cui sollemnitati, ut Vos, **RECTOR ACADEMIAE MAGNIFICE, COMITES ILLUSTRISSIMI, DOCTORES ET PROFESSORES IN HAC LITTERARVM VNIVERSITATE CELEBERRIMI, ET RELIQVI VTRIVSQVE REI PVBLICAE PROCERES GRAVISSIMI, nec minus Vos, NOBILISSIMI AC DOCTISSIMI COMMILITONES,** praesentia Vestra splendorena
veitis

velitis conciliare, ita Vos, ea qua' par est reuerentia et obseruantia, ro-
gatos enpio, vt ad quaeuis officii et humanitatis documenta vicif-
sim me Vobis profitear obstrictissimum. Scripsi in literarum Vniuersi-
tate Lipsiensi, Dominica post festum Trinitatis XIX. a. c. MDCCCLXXXV.

L I P S I A E

EX OFFICINA KRAMERIANA.

XV

adhibere, ita ut, et que per eum reverentia et obedientia
habeat, et ad quatuor officii et honoris documenta
hinc meo proferat, obsequium, et in hoc in
quo libere Dominus possit habere, in hoc in hoc in hoc

LIPSIÆ

EX OFFICINA KRAMERIANÆ

Leipzig, Diss., 1795. A-E

V078

ULB Halle 3
006 609 724

SB

1795, 14.

VNIVER

RARVM

PR

VS

CHRISTI

RHARDVS

I. V. ET PH. D. S.

PROV. IN LV SAT

INFER. ET CO

LIPS. ADSESSOR

TITVLORVM I

A. PROF. PVBL

ORD. SA

CM. ELECT

SVM MOS

HONORES

CAROL

PEINIO

A. D.

XXXXX

Farbkarte #13

Centimetres

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Blue

Cyan

Green

Yellow

Red

Magenta

White

3/Color

Black

B.I.G.

De eius, qui

it, apud Athenienses